

Еленовъ синь, че неговиятъ крилатъ другарь ще загине, пустна и другия соколъ. Удариха двамата братя могущия царь на въздуха. Заплющѣха съ криле. Орелътъ нададе отчаенъ писъкъ, опита се да побѣгне, но соколитъ го догониха и свалиха доле. Като камъкъ падна бедниятъ орелъ въ зеленото ливаде. Преди да издѣхне, той надигна глава и погледна съ тѣга къмъ планината, кждето сега го чакаха гладнитъ орлета. Очитъ му сякашъ хортуваха:

— Ехъ, защо си нѣмахъ и азъ единъ братъ съ остъръ клюнъ и яки криле! Той щѣше да ми помогне въ неравния бой...

Една синя пеперуда затрептѣ надъ разпереното орлово крило, кацна върху едно перо и го накити.

Петко бърже погали соколитъ. Закрачи къмъ кѣщи да срещне батя си. Бѣше му ясно като бѣлъ день: на тоя свѣтъ, ако нѣмашъ братъ, трѣбва да си го найдешъ!

Като влѣзе въ бащиния си дворъ, завари Горана на прага — чака го.

— Прощавай, бате, за днешнитъ думи, вземи цѣлото татюво имане, само не ми се сърди!

И той цѣлуна ржката му за прошка. Горанъ го помилва по главата:

— Никога вече нѣма да се караме, — рече той, — ще живѣемъ заедно, ще си помагаме единъ на другъ, а каквото спечалиме — ще си го дѣлиме по братски.

И дѣдовитъ Еленови синове сърдечно се прегърнаха.

А. Каралийчевъ

РАДОСТЪ

Топлий вѣтъръ вече иде,
тамъ отъ югъ, отъ югъ!
Радостъ, щастие и сила
той ни носи тукъ.

Ето щъркелъ дългокраки,
ето ранний косъ,

скоро славеятъ и той ще
намъ да стане гостъ.

И пробудена гората
вижда първий знакъ —
съ цѣфналитъ теменужки
пролѣтъ дойде пакъ!

Димитъръ Бабевъ

